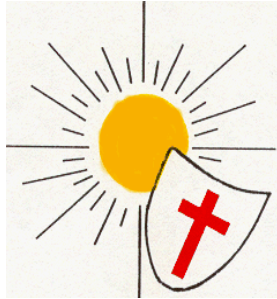

Біблейська Баптистська Церква “Віра”

м. Харків

Переклад Ліщук Л.В.
2003

Декілька років назад я отримав листа від однієї молодої пари, яка наставляла мене в слідуєчому: „Ваша книга про відокремлення дуже хороша, але можливо ви захочете додати попередження, що людина повинна знайти кращу церкву, в яку вона піде перед тим, як вона відокремиться від тієї церкви, в якій вона знаходиться. Ми були шоковані ліберальними доктринами, якими керуються фундаментальні церкви нашого міста.”

Пізніше вони написали мені і поділилися зі мною про це більш детально.

Далі ідуть ті факти, про які вони писали:

- 1) Їх бувший пастор не вчив, що жінці не слід працювати за межами своєї сім'ї, а жінка помічника пастора працювала.
- 2) Церква проводила вечірки чи спілкування на День Валентина, День усіх Святих, і Різдво.
- 3) Пастор дозволив розведеному чоловікові працювати водієм автобуса в церкві.
- 4) Пастор не виправив публічно деякі помилкові висловлювання, які були сказані під час свідчень, і деякі помилкові висловлювання, сказані запрошеними проповідниками.
- 5) Пастор нічого не зробив, щоб попередити місіонерів, які жартували і розповідали історії за кафедрою.
- 6) Хоча церква підтримує КІВ (Біблію Короля Іакова), цей чоловік не думав, що цього було б достатньо для вивчення на тему Біблейських версій.
- 7) Пастор використав „гумор, щоб зняти напругу” в своїй проповіді, тоді як автор листа відчував, що потрібна поміркована схильність, щоб така легковажність за кафедрою припинилася.
- 8) Здавалося, що пастор більше віддавав перевагу, щоб Бог змінював людей в таких речах, як зовнішність (довге волосся і сережки у чоловіків), ніж сам прямо докоряв би їм за це.

Нарешті пара написала і сказала, що вони відокремились від цієї фундаментальної Баптистської церкви і її пастора через „його ліберальне вчення про вступ у новий шлюб, про те, що жінка працює за межами сім'ї, і через його відмову виправляти помилки”.

Це природньо, що в любій церкві ми знаходимо речі, з якими ми не погоджуємось. Хоча, на мою думку, практикувати біблейське відокремлення, яке ґрунтується на фактах, обговорених в цьому листі, не є „правильним чи корисним”. Це не є справи „лібералізму” чи відступництва. Це справи переваги, чи, краще, відносно менші справи. Члени церкви повинні вміти обходитися з багатьма такими речами.

Поки ми повинні відділятися від помилки, нас також вчать покорити себе пасторальному авторитету і проявляти благодать в церкві. Я вірю, що є багато чого з чим ми можемо не погодитися в церкві, в той час як ми продовжуємо покорятися себе перед владою, встановленою Богом. Тут не повинно бути заперечення.

Я знаю інших людей, які відокремились практично від усіх церков, тому що ні одна з них не приймала, так як вони рахували, правильної позиції в

усіх цих справах. В багатьох випадках це хороші люди, які хочуть стояти за Боже Слово, і які хочуть боротись за істину в збентежену і відступну годину. (Хоча багато інших – це просто люди, які спорять і просто відмовляються покоритися, Богом встановленому, авторитету). Я славлю Господа за кожного, в кого є ревність за істину в цю нечисту годину, але я також вірю, що є кілька важливих уроків в Божому Слові, які допоможуть нам справлятися з важкими справами членства церкви.

Я вірю, що наступні думки, які є розширенням моєї оригінальної відповіді, щодо раніше згаданої пари, зможуть допомогти нам мати більш плідно ставитись до зібрання, не зважаючи на багато проблем і недосконалостей, які ми тут знаходимо. Я багато думав і молився про це, тому, будьте ласкаві, будьте зі мною терплячі, в той час як я пропоную вам сім пунктів, які ми повинні знати і виконувати, щоб бути плідним членом Новозаповітної церкви. Я думаю про це, як про „ключі до плідного членства церкви”.

НІЯКОГО ЕКУМЕНІЗМУ ЧИ КОМПРОМІСУ

Дозвольте мені швидко сказати, що я повністю проти екуменізму і компромісу. Я розумію, що Нові Євангелісти і екуманісти візьмуть дещо з цієї статті і будуть цим зловживати, щоб таким чином виправдати свою непокору. Вони багато говорять про любов і свободу, але вони беруть вірші на ці теми з контексту і відмовляються мати справу з великою кількістю матеріалу з Божого Слова на інші теми, такі як: відокремлення, докір гріху чи помилці, відступничество чи дисципліна.

В цій статті я намагаюся вести справу з благодаттю і свободою, і покірністю церкви, але не думайте, що я за допомогою цього ігнорую відповідальність стояти за правду і праведність.

Тим, хто нас знає, не потрібно буде цього говорити, але я скажу це за ради наших читачів, які нас не знають. Двадцять шість років ми стояли за Біблейське відокремлення без вибачень. Хоча, в цьому випадку, ми маємо справу з однаково важливими справами.

СІМ КЛЮЧІВ ДО ПЛІДНОГО ЧЛЕНСТВА ЦЕРКВИ.

1. МИ ПОВИННІ МАТИ ПОСТІЙНІ ВІДНОСИНИ З ІСУСОМ ХРИСТОМ

Перший самий головний ключ до плідного членства церкви – це справжні перебуваючі відносини з Ісусом Христом.

„Рече Ісус дванадцятьом: Чи й ви хочете йти? Відказав тоді Йому Симон Петр: Господи, до кого йти нам? У Тебе слова життя вічного, і ми увірували і взнали, що Ти еси Христос, Син Бога живого.”(Йоана 6:67-69)
„Пробуйте в Мені, і я в вас. Яко ж вітка не може овоцзу родити від себе, коли не пробуватиме на виноградніні, так ані ви, коли в Мені не будете пробувати.” (Йоана 15:4)

„Так, діточки, пробуйте в Ньому, що коли явиться, була у нас одвага, і не

борешся за істину.” Це хороша порада, і хоча я і терпів невдачі, практикуючи цю пораду, це точно є однією з головних цілей мого служіння. Я хочу бути поблажливим Християнином і проповідником. Все, що менше за це, не подібне Христу.

ВИСНОВОК

Можна було б сказати ще більше, але я зупинюсь тут. Я повинен додати, що я не даю загальну рекомендацію незалежним Баптистським церквам. Є БАГАТО таких церков, до яких я навіть не приєднався б, через те, що я рахую досить серйозним, щоб на це не звертати уваги. В деяких існує аморальність. Інші – Ново-Євангелістичні на практиці. Деякі використовують усі види спотворених Біблій. Деякі мені нагадують більше карнавал, ніж церкву. Деякі з'являються, щоб нічого і не знати про старомодну святість Біблії і про відокремлення від світу, і мають досить низькі і неіснуючі стандарти для одягу чи проведення часу. Деякі використовують мирську музику деякі вимагають безперечної вірності пастора, чого Біблія ніколи не вимагала. (Авторитет пастора обмежується Біблією, і він повинен бути випробуваний у всьому – 1-Сол. 5:21, і крім того він не господар, він пастор.)

Зрозумійте, також, що я не стараюсь погасити чинюю ревність робити те, що правильно. Нам потрібно більше, а не менше, ревності для істини і праведності. Безперечно, це не погано старатись виправити відчутні проблеми в наших церквах, чи говорити з пастором про те, з чим ви не погоджуєтесь. Біблія вчить нас „досліджувати все” (1-Сол.5:21) і міркувати над кожною проповіддю (1-Кор.14:29). Є служіння виправлення, про яке просто вчить Письмо, але я не звертаюся до цієї теми в цій статті. Тут я просто намагаюся збалансувати ревність для виправлення інших речей, які однаково важливі. Я хочу бути благословінням для церков. Біблія робить це дуже простим, Бог хоче, щоб Його робота виконувалась через церкву; тому нам слід прикладати самі великі зусилля, щоб покорити себе перед цим інститутом, за виключенням справ явних доктринальних помилок, чи морального пошкодження.

Місіонера Давида Клауда
<http://www.wayoflife.org>

“Seven Keys to Fruitful Church Membership”
Used by permission of the author David Cloud
2003

помилку в церкві”. Приклади, які вони давали, заставляли мене подумати про ті вірші. В той час, коли так важливо стояти за правду і докоряти гріху і помилкам, існує ще таке, як мудрість і терплячість і обережність, коли ми обходимося з людьми. Ви ж не обов’язково сильно і публічно кидаєтесь на кожну проблему, яка з’являється.

Вони згадали безладне свідоцтво новоповерненого. Вона вірила, що жінка, яка недавно померла, пішла на Небеса через спокійний вираз обличчя на її трупі. Це дивне свідоцтво, щоб бути упевненим в ньому, але я не думаю, що це саме те, що пастору потрібно виправити всенародно. Нестаток поблажливості і мудрості може легко перетворити незначну проблему в саму тяжку.

Вони згадали диякона, який любив свідчити, „що йому подобалося ставити Бога в незвичайні ситуації, щоб просто побачити, що Бог зробить”, і здавалось, що вони були шоковані тим, що їх пастор і диякони відповіли на це „Амінь”. Вони сказали, що це протирічить віршам Маттею 4:5-7, в яких Господь сказав дияволу не спокушувати Бога. Але я не думаю, що справа в цьому. Вірогідно, що диякон просто говорив, що це велика справа бути в ситуації, в якій Бог може зробити щось особливе, щоб допомогти нам, чи щось подібне, щоб досягти такого результату. Я прочитав маленьку пісеньку в газеті Маранаса кілька років назад, де говорилося: „Коли Бог збирається робити щось прекрасне, Він починає з труднощів, а якщо це буде щось дуже прекрасне, Він починає з неможливого!” Це вірогідно та ж думка, яку прагнув передати диякон. Те як він сказав це, залишало бажати кращого, але це ще не дуже серйозна справа. Ми повинні судити такі речі в душі поблажливості і терплячості, і завжди виносити користь з сумнівів.

Вони згадали, що керівник пісень сказав одного вечора, що Сатана є князем цього світу, а Христос не цар. Вони сказали, що так як Христос є Пророк, Священник і Цар, вони відчували, що титул царя заброньований для Христа. Це не так. Христос- Цар царів, і Господь господ, але є багато царів і багато господ в існуючому порядку речей. Сатана названий богом цього світу (2Кор. 4:4) і князем сили в повітрі (Еф.2:2). Про нього не обов’язково говориться, як про князя цього світу, але я не вірю, що було б неправильно назвати його таким чином в світлі процитованих віршів. Він є цар в серцях загублених людей. Це хороше діло, яке потребує більшої поблажливості, ніж та, яка була виражена однією парою, яка написала мені.

Пастор повинен виражати надприродню мудрість і доброту. Це одна з причин, чому я так високо оцінюю благочестивих пасторів по Письму. Вони завжди повинні ходити по цій тоненькій лінії між обережністю, переживаннями і компромісами, між ревністю за істиною, і терплячістю до помилок. Я вірю, що в них сама тяжка робота у всьому світі. Якщо вони допускають помилки і не роблять все так, як ми від них цього чекаємо, то нам не слід дивуватися! Ми завжди повинні приправляти своє судження благодатю. Мел Рутер, Віце Президент Баптистської Місії Маранаса у відставці, сказав мені одного разу: „Дейв, будь твердим, як скеля в своїй позиції за істину, і солодким, як мед з тієї скелі, в своєму характері, коли

осоромились перед Ним при Його приході.” (1-Йоана 2:28)

Для того, щоб покоритися благочестивому пасторському лідерству і мати духовне розпізнавання хорошого від поганого в церкві, повинно вам народитися звищ, і мати перебуваючого Духа Божого. Є багато членів церкви, які спричинюють непотрібні проблеми в церкві, і які ранять добробут церкви, тому що в них не має спасаючих відносин з Ісусом Христом. В них не має духовного розпізнавання, вони ходять по плоті більше ніж по Духу, вони не знають, як покоряться авторитету, їм все одно, якої шкоди вони завдадуть церкві, тому що вони не народженні звищ. Біблія попереджує, що Бог дуже строго обійдеться з тими, хто завдає шкоди Його церквам.

„Коли хто зруйнує Божий храм, того зруйнує Бог: бо храм Божий свят, котрий є ви.” (1-Кор.3:17)

Причина, чому багато порушників не бояться кари Божої за свої вчинки в церквах, в тому, що вони не спасенні.

Щоб бути плідним членом церкви рік за роком, вам не тільки повинно бути народженим звищ, але і перебувати у Христі. Людина повинна бути в товаристві з Христом Спасителем день за днем. Коли ми ходимо з Христом і тримаємо свої очі на Ньому, ми не ображаємось на те, що людина робить в цьому світі. „Великим спокоєм радуються ті, що люблять закон Твій, і нема для них спотикання.” (Псалом 119:165). Ось чому деякі члени церкви опускають свої руки і все кидають, чи стають незадоволеними, чи духовно не ефективними, коли вони засвідчують помилку пастора чи інші серйозні проблеми в церкві, в той час, як інші члени церкви продовжують далі бути з Господом, не зважаючи на знеохочення, які з’являються на їхньому шляху. Вони розчаровані, коли люди їх зраджують, але вони не здаються і не повертаються в сторону, тому що їхні очі на Тому, хто ніколи не зрадить!

Перебування во Христі – самий важливий ключ до плідного членства церкви.

2. МИ ПОВИННІ РОЗУМІТИ ВАЖЛИВІСТЬ ЦЕРКВИ

Ще одне, що ми повинні зрозуміти, щоб бути плідним членом церкви, це те – що Бог встановив церкву. Вона є Божим інститутом і центром Божої роботи у всьому світі сьогодні, і вона буде існувати до повернення Ісуса.

Біблія підкреслює, що церква є, Богом вибраний, засіб, щоб завершити Його цілі в цьому віці. Уснує більше 100 посилань (ссылки) на церкву в Новому Заповіті. Це показує нам виразність того, що Дух Святий поклав на церкву і велика кількість цих посилань(ссылки) без питань відносяться до місцевого зібрання, а не до звичайного чи майбутнього аспекту.

Більшість Нового Заповіту було написано прямо до церков. І навіть ті місця, які прямо не написані для церкви, стосуються церкви. Тема книги Дії – насадження і розмноження перших церков. Пасторальні Послання (1 і 2 Тимофія і Титу) були написанні, щоб дати вказівки для роботи тим людям, які садять церкви.

Навіть загальні послання, які не написані для особливих церков, завжди мають церкву в умі. Такі розділи до Жидів 10 і 13 відносяться до церкви.

Жидів 10:25 наставляє людей не залишати свого зібрання. До Жидів 13:7, 17 наставляють Християн слухатись правителів церкви. Останній розділ Іакова відноситься до церкви. Ті, хто захворіли, повинні призвати пресвітерів церкви. Останній розділ І Петра також відноситься до церкви – наставляє пресвітерів в їх обов'язках. Йоан відноситься до церкви в своєму 3 посланні, коли він згадує про гордого Диотрефа. Книга Одкровення, звичайно написана для семи церков Асії.

Подумайте також і над тим, що в Біблії нема ніяких вказівок, щодо покарання чи піклування за тих Християн, які знаходяться окремо від церкви. Нема ніяких вказівок щодо лідерства серед Християн, які знаходяться окремо від церкви. Нема ніяких вказівок про роботу Християн окремо від церкви. Все життя і вся робота Божих людей в цьому віці з'являється в контексті місцевого зібрання.

Ми також повинні розуміти, що таке церква. Правильна церква Нового Заповіту має певні біблейські складові. Це не просто група Християн, які збираються на вивчення Біблії і молитву. Павло писав Титу про роботу церкви на Криті. Було проповідано Євангеліє і там були віруючі, які збирались разом, але цього було недостатньо. Павло навчав Тита про те, чого не вистачало. Титу 1:5. Що ж це таке? А не вистачало правильного лідерства і організації. „На те залишив я тебе на Криті, щоб остальне довів до ладу і настановив по всіх городах пресвітерів, як я тобі повелів.” (Титу 1:5) Це ми бачимо і в книзі Дії. Коли Павло і Варнава зібрали групи віруючих з різних міст, вони обережно „рукоположили їм пресвітерів по церквам” (Дії 14:23) Церква Нового Заповіту – це тіло хрещених віруючих, які зібрані разом під наглядом кваліфікованих і організованих пасторів, які слідуєть за прикладом правління і виконання роботи, яка описана в апостольських посланнях.

З Письма ясно, що Божя воля в тому, щоб кожний віруючий був вірним і плідним членом здорової Новозаповітної церкви. Якщо в даній місцевості нема такої церкви, то її встановлення повинно бути самим важливим пріоритетом. Віруючий ніколи не повинен бути задоволеним тільки прослуховуванням касет з проповідями, чи читанням проповідей з книги, чи прослуховуванням їх по радіо чи телевізору, чи зібранням маленької групи віруючих без правильного лідерства і організації.

Причина, чому я нагадую про вірне членство церкви ось вже 26 років, не в тому, що я знайшов досконалих пасторів чи досконалі церкви, а в тому, що я знаю, що на це є воля Божя і ніщо так не визиває Його незадоволення. Таким є моє розуміння доктрини церкви, що і допомагає мені йти далі, не дивлячись на серйозну недосконалість, яку я знайшов в церквах.

3. МИ ПОВИННІ ЗРОЗУМІТИ, ЩО НЕ ІСНУЄ ДОСКОНОЛОЇ ЦЕРКВИ

Ще одне, що ми повинні зрозуміти, що не існує досконалої церкви. Ми про це згадували, але це слід підкреслити дуже сильно. Це звучить просто, але на справді це не так. Це те, що нам слід постійно вчити.

церква.

Я можу не погоджуватись з тим, як використовуються фінанси церкви.

Я можу не погоджуватись з тими матеріалами, які використовуються в Недільній Школі, використовувати заохочення чи ні, використовувати маріонетки і тому подібне, є автобус чи його нема, і як його використовувати.

В мене можуть бути проблеми з тим, що сказано чи зроблено, чи не зроблено на Різдво, чи з тим, як проводиться програма місій. Мені можуть не сподобатись ті особливі проповідники, яких приводить пастор. Я можу не погоджуватись з тим, залучений мій пастор в соціальні чи політичні справи чи ні. Я можу не погоджуватись з тим, як мій пастор вирішує справи з людьми, які допускають помилки. Він може здаватися дуже терплячим, м'яким, чи досить таки різким.

Я просто говорю, що є дуже багато всього такого, що нам просто потрібно залишити в руках пастора, а це не завжди легко. В кожній церкві, членом якої я був, я з чимось таки не погоджувався. Бувають часи, коли потрібно залишити церкву через такі неправильні речі, але ми також повинні навчитись віддавати багато чого в руку Господа і робити те, що Він повелів нам: покоритись церковному лідерству і бути благословінням. Пастора повинні бути пасторами. Вони будуть відповідати за те, за що я не буду, в них є влада якої немає у мене. Це не халтурна відповідальність; це покірність Біблії, і це мудрість і благословіння.

7. В НАШОМУ СУДЖЕННІ ЗАВЖДИ МАЄ БУТИ ПОБЛАЖЛИВІСТЬ

Ще один важливий ключ до плідного членства церкви в тому, щоб промивати все наше судження в любові, милості і поблажливості.

„...а ходячи по правді в любові помножаймо все в Того, котрий єсть голова Христос.” (Еф. 4:15)

„проповідуй слово, настоюй в час і не в час, докоряй, погрожувай, благай з усяким довготерпінням і наукою.” (2-Тим. 4:2)

„Май приклад здорових словес, котрі від мене чув єси, у вірі і любові, що в Христі Іісусі.” (2-Тим. 1:13)

„Слуга ж Господен не повинен сваритись, а бути тихим до всіх, навчаючи, незлобним, щоб нагідно навчав противних, чи не дасть їм Бог покаяння на зрозумінне правди.” (2-Тим. 2:24-25)

„Браття, хоч і впаде чоловік у яке погіршення, ви, духовні, направляйте такого духом тихості, доглядаючи себе, щоб і тоді не бути спокушеним. Один одного тягарі носіть, і так сповняйте закон Христів.” (Гал. 6:1-2)

Деякі з речей згаданих в листі друзів, які „відокремились” від фундаментальної Баптистської церкви, нагадують мені про ці вірші. Бог нам говорить, що ми завжди повинні перебувати в ставленні кротості, терпіння і співчуття, коли маємо справу з людьми і їх проблемами. Друзі згадали кілька прикладів, в котрих їх пастор нібито „не виправив

сім'ї, тим тяжче буде розбиратися з проблемами в цій області.

Проблема розлучення і нового шлюбу є настільки великою, не тільки тому чи вірить пастор, що розлучення неправильне чи ні; практично усі фундаментальні пастора вірять цьому. Труднощі заключаються в тому, яке у нас відношення до людини, яка розлучена. Чи дозволяємо ми таким людям приєднуватись до наших церков? Я знаю одну Фундаментальну Біблейську церкву, яка не дозволяє розведеним людям бути її членами. Чи одружує пастор тих, хто розлучений? Якщо так, то при яких умовах? Чи дозволяємо ми розлученим людям служити в церкві? Якщо так, то на якій посаді? Чи можуть вони бути учителями Недільної школи? Чи можуть вони бути „шаферами”? Чи можуть вони працювати на автобусі? Хороші церкви різняться в цих питаннях, і я вірю, що це є прикладом того, в чому члени церкви повинні бути у покорі перед своїми правителя, віддаючи все у руки Господа.

Пастори будуть відповідати перед Богом за це, і є ще дуже багато речей, подібних до цих. На приклад, я не згоден зі вченням мого пастора про давання. Я знаю багато фундаментальних Християн, які вірять, що десятина не для Нового Заповіту. Я з ними не погоджуюсь, але дех-то з них вірить в це, і ці ж люди не погоджуються з церквою, яка вчить про збереження десятини в скарбниці.

Я можу не погоджуватись з деякою музикою в нашій церкві. Деякі Християни взагалі не люблять ніякої „записаної на плівку” музики, щоб вона грала під час служінь, одним не подобається використовувати гітару, іншим не подобаються квартети, які виконують благу вістку. На мою думку, ні одна з цих речей не є неправильною. Я чув духовну записану музику і недуховну записану музику. Я чув, як духовні квартети, так і не духовні. Справа в тому, що існує деяка різноманітність музичних програм для церкви, і я імовірно не погоджусь з усіма прийнятими рішеннями.

Я можу не погодитись з тими стандартами, які встановила моя церква для робітників, думаючи, що такі стандарти досить таки суворі чи зовсім не суворі. Я можу не погодитись з тим, чи є у пастора телевізор чи немає, і чи проповідує він проти цього чи ні. (Ми б ніколи не заохотили людину залишитись в церкві, яка має низькі аморальні стандарти для своїх робітників чи вчителів, і якщо вони слухають рок музику, наприклад, чи носять нескромний одяг, і в яких пастора чи лідери дивляться аморальні передачі по телевізору. Я просто говорю, що мої точні стандарти не повинні бути нав'язані пасторами і це ще не значить, що вони неправі, чи вони повинні піти.)

Я можу не погоджуватись з тим, як моя церква проводить ділові зустрічі. Церква, там де я живу, наприклад, не включає жінок в ділові зібрання. По свому вибору жінки можуть відвідувати ці зібрання, але вони не беруть на себе ніяких дій, не голосують. Бізнес ведуть чоловіки. Уявіть собі таке в об'єднанні феміністок! Я впевнений, що багато людей не будуть згодні з цим.

Я можу не погоджуватись з деякими місіонерами, яких підтримує наша

Навіть в перших церквах, які створили і якими керували апостоли, були проблеми. Насправді в перших церквах було дуже багато проблем. Розглянемо церкву в Коринфі. Її члени були плотськими і відокремленими. Вони відмовлялись наказати одного зі своїх, хоча той жив у відкритому блуді з жінкою свого батька! Вони приводили один одного на суд. Вони напивалися під час Вечері Господньої. Неправильно використовували духовні дари. Вони дозволили лжеучителям дискредитувати апостола Павла. Оце так церква! І все таки Павло дякував за благодать Божу, дану їм (1Кор. 1:4) Сім церков, які згадані в Одкритті 2 і 3, також мали багато серйозних проблем, включаючи духовний холод, лжеучителів, аморальність. Двох жінок з церкви в Філіпах потрібно було виправити за ворожнечу, яку вони вели між собою. (Філ 4:2) Павлу прийшлося докоряти Петру за його лицемірство. (Гал 2:11-14). Павло і Варнава так сильно посперчалися, що „вони розлучились між собою” (Дії 15:39) Чи потрібно продовжувати далі? Ніколи ще не було церкви, в якій не було б 'єрфоблем, і для цього всього є проста причина – члени церкви є грішники.

Тому не дивно, що сьогодні можна знайти багато проблем в незалежних Баптистських церквах. Я був частиною незалежного Баптистського руху 26 років і проповідував в 350 церквах Північної Америки і в багатьох інших країнах, і я стежив за проблемами з перших рук. Коли я був молодим Християнином в Біблейській Школі, я бачив такі проблеми, які майже спустошували мене. Коли я почав навчання в Біблейській Школі в 1974 мені було майже 25 років, але в Господі тільки один рік, і багато чого мене шокувало. Пройшло двадцять п'ять років, а я й досі сумую із-за таких речей! І це були такі речі, як просування Недільної Школи, яка перетворила церкву Ісуса Христа в карнавал; екстремальна легковажність за кафедрою проповідника; мало біблейського змісту в деяких проповідях; піднесення людини над тим, що правильно; поверхові методи маніпуляції на євангелізаціях, і сильний наголос на „рішення” і „молитви” більш ніж на покаяння і відродження (через віру в Ісуса Христа).

Через подібні запитання я залишив школу, закінчивши перший рік навчання, з наміром відвідувати іншу школу. Господь не давав мені ніякого спокою щодо моїх рішень, однак через кілька тижнів я повернувся і закінчив своє навчання. Коли я озираюсь назад, я задоволений керівництвом Господа, хоча тоді я ще не зовсім розумів його. Інша школа, на яку я дивився, була Кальвіністська, і вона була частиною групи, яка вже давно відійшла у сторону в напрямку до Нового Євангелізму, і тоді я зіткнувся б з новим набором проблем, які ще більше є нездоровими для мого християнського життя, ніж ті, від яких я колись старався утекти.

Я все ще вірю, що проблеми, згадані раніше, є неправильними, і я прагну їх уникати наскільки це можливо; але я також навчився тому, що мені потім і допомогло. Я рахую, що в основному я маю більш збалансоване ставлення до проблем церкви.

Не дивлячись на той факт, що всі церкви недосконалі, ми не бачимо в Письмі ніяких здорових прикладів Християн, які зневажали зібрання.

Фактично ті Християни, які себе відділили, рахуються не відродженими. Йоан говорить: „Зміж нас вийшли, тільки не були зміж нас; бо коли б були зміж нас, то остали б з нами; тільки ж відступили вони, щоб явилось, що не всі наші.” (1-Йоана 2:19)

4. МИ ПОВИННІ ВІДЧУВАТИ ГЛИБОКЕ ДУХОВНЕ РОЗСУДЖУВАННЯ, РОЗРІЗНЯЮЧИ МІЖ ВАЖЛИВИМ І МЕНШ ВАЖЛИВИМ

Ще одним ключем до плідного членства церкви – є глибоке духовне розсуджування. Зверніть увагу на наступні вірші з Письма:

„Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Що дасте десятину з м'яти, й кропу, й кмину, а залишили важніше в законі: суд, і милість, і віру. Се повинні були робити, да й того не залишати.” (Мф. 23:23)

„Впевнився ж і я сам про вас, братте моє, що й самі ви повні доброти, повні всякого знання, і зможете один одного навчати.” (Рим. 15:14)

„Учись, щоб поставити себе схваленим перед Богом, робітником без докору, правильно розпізнаючим слово істини. (2-Тим. 2:15)

„Бо коли вам годилось би бути учителями задля (часу), знов треба, щоб вас учено перших початків слів Божих, і стались такими, котрим треба молока, а не кріпкої пиші. Усякий бо, хто вживає (само) молоко, (ще) не свідомий у слові правди, бо він малоліток. Звершеним же тверда пища, маючим чувства вправлені довгою наукою до розсуджування добра і зла. (Жидів 5:12-14)

Від Матфея 23:23 Господь Ісус учив, що не все в Біблії однаково важливе. Деякі біблейські вчення „вагоміші” за інші. Все в Біблії має важливе значення, але не все однаково важливе. Знати різницю між цим вимагає ґрунтовних знань Божого Слова і проникливого духовного розпізнавання. Це урок книги Римлян 15:14, 2-Тимофія 2:15, Жидів 5:12-14. Таке розпізнавання приходить тільки після довгого ґрунтовного вивчення і через випробування відчуттів розпізнавання добра і зла. Павло сказав церкві Риму, що причина чому вони змогли навчати один одного у тому, що вони були повні доброти і всякого знання. (Рим. 15:14)

Це моє переконання, що друзям, які написали мені, що вони відокремились від незалежної Баптистської церкви не вистачало зрілості в розпізнаванні між „вагомими” справами біблейської істини і тими справами, які були менш важливими. Хоча їм не вистачало такої зрілості, вони відчували, що їхнє розсудження набагато краще за їх благочестивого пастора. Таке трапляється часто. Фактично, це характеристика юного Християнина. Хтось мудро заявив, що мало знати – це небезпечно. Це одна з причин, чому Бог не дозволяє новонаверненим бути лідерами церкви (1 Тим. 3:6) Молодий Християнин починає набирати знання з Біблії і в служінні і раптом він „знає це все” і намагається виправити ще когось, будучи сам неосвідченим в своїх особистих серйозних недостатках. Таке часто трапляється з молодими Християнами у Біблейському Коледжі. У

Біблія попереджує, що лідери церкви стежать за нашими душами, і що ми не повинні їх засмучувати, тому що це для нас не корисно. Я вірю, що це покаже на судилище Христове. Якщо я засмучую свого пастора, я закінчу тим, що засмучу себе перед судилищем Христовим. **ВИЗНАЧНИЙ ВИНЯТОК ДО ЦЬОГО, ЗВИЧАЙНО, ЯКЩО САМ ПАСТОР ПРОТИВИТЬСЯ БОЖОМУ СЛОВУ ЧИ НЕ ПОКОРЯЄТЬСЯ БОЖОМУ СЛОВУ ЧИ ВЕДЕ СЕБЕ ПРОТИ БОЖОГО СЛОВА В ЯКІЙСЬ ОБЛАСТІ СВОГО СЛУЖІННЯ, ЩЕ Й ОБРАЖАЄТЬСЯ НА МЕНЕ, БО Я СТОЮ ЗА БОЖЕ СЛОВО.**

Тоді я повинен знайти церкву, яка слідує за Божим Словом, тоді я повинен покорятись і бути благословінням моїм лідерам тієї церкви; я повинен підтримувати ту церкву усіма можливими шляхами. Така воля Бога для кожного Християнина. Лідери в свою чергу дадуть відповідь перед Господом за своє вчення і за свої рішення. **ВОНИ НЕСУТЬ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НА БАГАТО БІЛЬШУ, А Я, ЯК ЧЛЕН ЦЕРКВИ, НЕ БУДУ НЕСТИ ВІДПОВІДЬ НІ ЗА ЩО, ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ У ЦЕРКВІ.**

Явно, це не значить, що нам слід закрити очі на лжечителів і гріх, але, це **ЗНАЧИТЬ**, що я не повинен намагатися нав'язувати свої погляди в усіх цих запитаннях на церкву і її лідерів. Я повинен пам'ятати, що я не пастор церкви; тому в мене нема мудрості, помазання, і відповідальності. Я повинен покоритись тому, хто є моїм пастором, і я повинен дозволити йому приймати рішення, з якими я можливо і не погоджусь; покоритись тому, що Бог так сказав.

Член церкви ніколи не найде пастора, з яким би він погодився на 100%. Подумайте над цим. Це було б неможливо. Той, єдиний, з ким я згоден на 100% - це я сам, і навіть інколи я не погоджуюсь сам з собою! Ми все це знаємо теоритично, але на практиці – це досить тяжко. Я повинен зрозуміти, що якщо колись я і покорюсь пастору, то це буде не досконалий пастор.

Чи не розсудливо буде вірити в те, що Бог може керувати чоловіком, якого Він поставив над церквою? А хто я такий, що намагаюсь нав'язати свої погляди Йому? Я повинен це розуміти, якщо я прагну навчитися, як ладити в церкві і стати її плідним членом. Бог працює в цьому світі через нашу недосконалість. Таким, в необхідності, є шлях Його роботи в церкві.

Друзі, які написали мені, що вони відділились від фундаментальної Баптистської церкви, сказали, що пастор рахує слабкою позицією те, що вони вірять про розлучення і вступ у новий шлюб. Під цим, вони мали на увазі, що пастор дозволив розведеному чоловікові працювати водієм автобуса в служінні церкви. Пам'ятайте про те, що це екстремально тяжка ситуація. Я особисто приймаю строгу позицію проти розлучення і вступу в новий шлюб, і я вірю, що ми повинні строго проповідувати проти розлучення. Я не вірю, що розведений чоловік кваліфікований, щоб бути пастором чи дияконом, але я також не вірю, що це неправильно для розведеного чоловіка працювати в церкві водієм автобуса. Існують труднощі влюбій позиції, яку може зайняти розведена людина, і чим більш спотвореним стає наше суспільство, чим більш надламаними стають наші

Я знаю, що це досить таки делікатна справа, і зі всіх сторін існують сильні почуття. Моя ціль не в тому, щоб захищати Різдво. Я просто говорю про ставлення однієї людини до таких речей, з якими можуть не погодитись інші люди або церкви, але ці речі прямо і просто не засуджуються в Божому Слові. Я намагаюсь пояснити це деякими конкретними речами, з якими ми зустрічаємось у щоденному житті. Я не чекаю, що кожний читач погодиться зі мною в усіх цих питаннях, але я намагаюсь показати, що в нас є свобода в питаннях, які прямо не адресованні в Письмі. Факт у тому, що кожне з моїх питань у вищому ступені спірно описує мій погляд. Я повинен бути досить обережним, щоб не зробити свої переваги в деяких з цих питань законом для інших.

Поки ми повинні стояти за Боже слово у кожній деталі, ми також повинні бути обережними, щоб не відняти від себе ту, Богом дану, свободу і не тримати свою особисту совість, як закон над усім. Все, що не чітко пояснює Письмо, підходить під цю категорію – використовує церква музичні інструменти, чи ні, вид музики, яку використовує церква (ми знаємо, що деяка музика явно неправильна, але все ж таки є багато свободи в області музики), часи і дні служінь, євангелістські методи, як проводити служіння для дітей. Список дуже довгий. Це благословіння бачити, що Бог дав нам багато свободи у Христі, і щоб в цих питаннях кожен Християнин, кожна церква вільно слідували за керівництвом Духа Святого.

6. МИ ПОВИННІ РОЗУМІТИ І ПРИЙМАТИ ПАСТОРАЛЬНИЙ АВТОРИТЕТ

Ще один важливий ключ до плідного членства церкви – це правильне ставлення до авторитету пастора.

„Поминайте наставників ваших, що глаголали вам слово Боже; і позираючи на кінець їх життя, послідуйте вірі їх.” (Жидів 13:7)

„Слухайте наставників ваших і коріться їм; бо вони пильнують душ ваших, яко мають перелік оддати; щоб з радістю се робили, а не зітхаючи; не користь бо вам се.” (Жидів 13:17)

Ми подивились на те, яку виразність Бог дав для місцевої церкви. І ця виразність зіткана в саму основу і в тон Нового Заповіту, і є безсумнівною. Божа воля заключається втому, щоб кожен Християнин був вірним і плідним, членом-співробітником здорової церкви. В цьому вся справа, не дивно, що нас наставляють слухатись тих, хто править над нами. Вірші, процитовані зверху – сильні, і ми повинні покорятись нашим церковним лідерам. Вони не повинні бути диктаторами; у них немає необмеженої влади, їм не повинно покорятись без питань, але вони є правителі. Книга до Жидів вживає просту мову, і я вірю, що вона означає точно те, про що говорить. Не всі Християни мають однакою владу в цьому світі. Одні правителі, а інші ті, хто повинен покорятись цим правителям.

Пастор церкви несе основну відповідальність перед Господом за вчення, практику і за те, як він наставляє ту церкву.

них є деякі знання, але часто у них нема досвіду і зрілості, щоб правильно ними користуватися. І якщо вони не обережні зі своїми новонайденими знаннями і ревністю, вони можуть причинити на багато більше проблем, ніж їх вирішити!

Пастора і церкви повинні осуджуватись через Боже Слово (1-Сол. 5:21), але члени церкви цього зробити не можуть, поки спочатку не отримають необхідних біблейських знань і розпізнання, яке вимагається для такого осудження. Молодим Християнам необхідно бути досить обережними і терплячими в тому, як вони практикують осудження свого пастора. Поки справа з цього питання не виражається досить просто в Біблії, і поки не знайдуться зрілі Християни, які зможуть підтвердити осудження, тоді для незрілих Християн буде мудрим звертатися до великих знань і зрілості пастора.

Один з моїх друзів євангелістів проводить різницю між „вагомими справами” Божого Слова і менш вагомими справами, називаючи їх „фатальним” і „не-фатальним” вченням. Це добре розпізнання. Це не значить, що „не-фатальне” вчення Божого Слова менш важливе; це просто означає що такі справи менш важливі за інші.

Деякими з переважаючих справ Божого Слова по відношенню до церков є: здорова доктрина, євангеліє, відокремлення від помилок, завоювання душ і місії. Деякі з менш вагомих справ: музична програма (в межах розумного), матеріали для Недільної Школи, заохочення молодіжна активність (знову ж таки в межах розумного), спеціальні проповідники, політичне залучення. Хорошими прикладами „менш вагомих” справ є список з вісьми речей, згаданих на початку цієї статті: повинна церква проводити спілкування на Різдво чи ні, допускати жарти, сказані з кафедри проповідника, і т.п.

Я не говорю про те, що Божій дитині слід ігнорувати Християнську рок музику чи лжевчення, чи некваліфіковане лідерство, чи щоб там не було в такому плані. Я не говорю, що нам потрібно бути сліпими на те, що неправильно. Я просто говорю, що не всі справи є однаково важливими, і ми повинні навчитись зважувати різні справи в церковному житті, щоб практикувати зріле судження.

Ми це бачимо в осудженні Христом церков в Одкритті 2 і 3. Проблеми, яким Він докоряє, були досить серйозними. Він не докоряє церкві за жарти з кафедри, Він не докоряє церкві за зібрання на День Святого Валентина, чи за використання записаної музики під час таких міроприємств. Я не стараюсь жартувати. Я не стараюсь легко подати „менш вагомі” справи, але факт залишається тим, що Христос не відносився до всіх проблем церкви з однаковою серйозністю, і ми повинні слідувати за Його прикладом. Саме це ми бачимо в посланнях до церков. Проблеми, які осуджували апостоли, будучи водимі Духом Святим, були досить серйозні. Церкві в Коринфі не докоряли за те, що вона дозволила розведеному чоловікові вести служіння євангеліста, але їй докоряли за п'янство, аморальність, і плотські відокремлення.

5. МИ ПОВИННІ ЗРОЗУМІТИ РІЗНИЦЮ МІЖ ЗАСУДЖЕННЯМ І ПЕРЕВАГОЮ

Ще один ключ до плідного членства церкви це зрозуміти різницю між засудженням і перевагою. Засудження базується на чистому вченні Божого Слова. А перевага – ні. Християнин може мати переваги у всіх церковних справах, але він не має свободи, щоб зробити цю перевагу законом для других. Це описується до Римлян 14:

„Знемогаючого ж у вірі приймайте не на розбіранне думок. Один вірує, (що можна) їсти все, а знемогаючий зіллє (нехай) їсть. Хто їсть, нехай тому, хто не їсть, не докоряє, а хто не їсть, не хай того, хто їсть, не осуджує; Бог бо його прийняв. Ти, хто єси, що судиш чужого слугу? Своему панові стоїть він, або падає, Устоїть же, бо здоліє Бог поставити його. Інший шанує (один) день над (другий) день; інший же судить про всякий день (однаково). Кожен у своїй мислі нехай буде певен. Хто вважає на день, Господеві вважає; і хто не вважає на день, Господеві не вважає. Хто їсть, Господеві їсть, бо дякує Богу; і хто не їсть, Господеві не їсть, та й дякує Богу” (Рим. 14:1-6)

Цей уривок часто неправильно вживається екуманістами для того, щоб підтримати їхню фальшиву ідею легалізму. Вони кричать, що неправильно судити інших навіть відповідно питань доктрини, але це безглуздя. Це не легалізм, щоб кричати проти гріха, судити лжеучителів, встановлювати стандарти для Божих людей, базуючись на чіткому вченні Божого Слова, вимагати, щоб Християни корились деталям Біблії. До Римлян 14, Господь забороняє нам судити інших в СПРАВАХ, ЯКІ НЕ ЧІТКО УЧАТЬСЯ В ПИСЬМІ. Дається два приклади: що ми їмо, і як ми шануємо святі дні. Це ті запитання, до яких Новий Заповіт не звертається. Для Християн нема ніяких законів дієти, ніяких Старозаповітних святих днів, яких ми повинні дотримуватись. В цьому значення Християнської свободи. Я вільний їсти м'ясо, чи не їсти м'ясо, але я не вільний засуджувати інших своєю совістю в цій справі, чи влюбій іншій справі, яка ясно не вчиться в Біблії.

Коли Письмо говорить ясно, ми повинні говорити, але коли в Письмі ясно про це не говориться, ми не маємо права говорити. В таких випадках я вільний слідувати за своєю совістю і за керівництвом Господа в усіх справах мого особистого життя. Але я не вільний, щоб зробити свою совість законом для інших в облястях Християнської свободи. Таким є вчення Римлян 14.

Я вірю, що більшість речей, згаданих у цій статті, відноситься до цієї категорії. Справа ось у чому, наприклад, проводити спілкування на День Валентина, Різдво чи на День усіх Святих. Очевидно, неправильно бути втягнутим в чаклування, ідолослужіння, аморальність, але й самі ці дні нічого собою не являють. Господь створив дні. Чому це неправильно проводити спілкування на 31 жовтня, наприклад, поки церква не сприяє участі в злі (будинки з привидами, чи подібним речам, які пов'язані з примарами і гобленами)? Якщо церква намагається ввести такі мирські,

нечисті справи в активність молоді, тоді цьому потрібно дуже голосно протистояти; але якщо церква просто проводить молодіжну діяльність на 31 жовтня чи в межах цієї дати, щоб досягнути неспасених і бути благословінням для Християнської молоді, в цьому нема нічого поганого. Це є строго справою переваги. Наша церква часто проводить Спілкування на свято Врожаю в День усіх Святих, спочатку з такою метою, щоб забезпечити активність в допомозі для утримання молоді від тієї нечистоти, яка потім відбувається в цьому світі. В цьому я не бачу нічого такого, що протирічило б Письму.

Подібно Господь зробив і 14 лютого. Господь створив романтику. І якщо церква в той день хоче проводити якесь спілкування, то нехай проводить. Не зрозумійте мене неправильно. Я не даю повну згоду на мирські свята. Там багато аморальності. Купідон пов'язаний з язичницьким богом похоті, а Християнин повинен уникати любої форми аморальності. Але я не вірю, що для церкви неправильно проводити спілкування чи банкети для закоханих жонатих пар в День Валентина. Там не повинно бути аморальності і безчестя, це саме те, що забороняє Бог.

Я впевнений ще є свобода совісті в таких питаннях. Є справи переваги. Якщо людина не хоче приймати участі в зібраннях, які проходять в ці дні, то нехай не приймає. Вона також не повинна приймати участі у справах церкви, якщо совість їй не дозволяє, але вона не повинна робити свою особисту думку законом для інших. Бог таких законів не приймав.

Я знаю, що дех-то з вас буде жалітися, коли почують це, я вірю, що цей принцип також придатний для певних практик Різдва. Ми знаємо, що час Різдва прийшов з Риму і від язичників. Я проти Католицизму, як і любя інша людина. Я написав багато непопулярних книг про Католицизм. І все таки я відчуваю ненависть до духу наживи і розпусти, які, з одного боку так характеризують Різдвяні свята, але я не думаю, що це неправильно насолоджуватись деякими аспектами цієї пори. Я впевнений, що в багатьох таких речах є Християнська свобода. Точно, ми не повинні зв'язуватися з Сантою Клаусом, який являє собою комбінацію язичеського бога і Католицького „святого”, але я вірю, що людина може насолоджуватися соціальними і сімейними аспектами часу, при цьому не поклоняючись лжебогам і не здійснюючи святотатство. Я не вірю в те, щоб ставити різдвяні ялинки чи запрошувати Санту Клауса в церкву, але я не думаю, що буде не правильним поставити різдв'яну п'єсу чи заспівати кілька різдвяних колядок, які відповідають Письму, або ж включити себе в активність, яка не приносить безчестя Господеві Ісусу Христу.

Дозвольте мені швиденько сказати, що дуже важливим є те, щоб церква розуміла, що Різдво не є біблейським святкуванням народження Христа. Ми не повинні намагатися перетворити язичество в Християнство. Така сутність католицизму. Єдиний святий день, який Бог особливо дав церквам – це є перший день тижня, день воскресіння. На цьому ми повинні зосереджувати свою увагу, також є істина в тому, що Біблія насправді говорить про народження Христа.